

Natura păcatului

10 aprilie 1999

Gili Cârstea

Scriptura este mai mult decât clară: Moartea este plata păcatului. Păcatul este călcarea legii. Legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Iar desprinderea voluntară de caracterul lui Dumnezeu înseamnă distrugere veșnică.

În mila și îndurarea Sa, Dumnezeu a avertizat pe copiii Săi că în împărăția perfectă pe care a clădit-o El nu va exista constrângere, limitări ale libertății sau amenințare. Ea era concepută în dragoste, iar dragostea nu are revendicări sau pretenții, ci își găsește desfătarea în dăruire. Armonia dragostei agape nu poate fi perfecționată. Orice încercare de îmbunătățire a ei ar produce disonanțe.

Așa s-a întâmplat atunci când Lucifer a încercat să promoveze o ordine paralelă, care, s-a văzut mai târziu, era bazată pe interesul personal. El propunea vastei creațiuni a lui Dumnezeu o îmbunătățire a guvernării divine prin renunțarea la ceea ce Ellen G. White numește "scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice," acela de a locui "în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt (inclusiv Lucifer) până la om" (DA 161).

În loc să înțeleagă și să se bucure de acest uriaș privilegiu al părtășiei de natura Creatorului, Lucifer a presupus că despărțirea de ea s-ar putea să ducă la o sferă nouă de existență.

În consecință, el a început să stârnească neîncredere în guvernarea lui Dumnezeu, numind pe îngeri "sclavi amăgiți," și afirmând că el nu se va mai supune acestei "invazii a drepturilor lui" (PP 40).

Elementul unic și profund care definea legătura lor familială cu Tatăl, părtășia cu natura lui Dumnezeu, era numit de Lucifer "invazie" și "sclavie." Izvorul și motorul întregii lor existențe, elementul vital care asigura viața și armonia, era pus în discuție și contestat chiar de beneficiarii lui. Dar insinuările lui Lucifer fuseseră așa de subtile, iar confuzia așa de profundă, încât o mare parte dintre îngeri au început să creadă că din renunțarea la locuirea lui Dumnezeu în ei ar putea rezulta ceva mai bun decât cunoscuseră până atunci. Ei se aflau la frontiera cu o stare nouă, necunoscută și nebănuită, pe care o numeau "eliberare" și "dezvoltări fenomenale," dar pe care noi o numim astăzi păcat și moarte.

Explorarea acestor "noi" orizonturi li se părea aventura vieții lor, o întreprindere demnă de orice efort și sacrificiu, pentru binele tuturor lumilor din univers.

Ce putea face Dumnezeu să îi convingă pe cei nemulțumiți că au plecat pe un drum periculos și fără întoarcere? Singura procedură conformă cu neprihănirea era să le spună adevărul. Dar vai, în confruntarea cu minciuna și amăgirea, adevărul a părut mereu suspicios. Când li s-a spus că decizia lor este sinonimă cu sinuciderea, ei au interpretat că Dumnezeu, ca să-i păstreze în sclavia Lui, îi amenință cu moartea. După un asemenea raționament, rebeliunea lor a atins noi culmi, căci acum "vedeau clar" că au fost "sclavi" ținuti cu forța și sub amenințare, iar ei nu voiau să trăiască într-o asemenea împărăție. Soluția era o guvernare alternativă.

În acest moment crucial moralitatea și imoralitatea se despart. Aici începe marea controversă. La originea ei se află prezentarea eronată a caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului și a punctelor în dispută asupra guvernării lui Dumnezeu.

Istoria acestor șase mii de ani de păcat ar trebui să fie o lecție suficientă despre rădăcinile profunde pe care le are ura împotriva lui Dumnezeu în natura umană. Este evident că generația prezentă vede natura păcatului în aceleași culori pe care le-a pictat Satana la începutul mării controversă. Noi credem astăzi că Dumnezeu va omorî pe toți cei care nu se supun guvernării Sale, și suntem convinși că aceasta este învățătura sănătoasă a Scripturii.

Lucifer prezenta la început acțiunea lui de despărțire de natura lui Dumnezeu ca fiind o dezvoltare glorioasă a spiritului de emancipare pus de Creator în fiecare dintre ființele create, dar pe care îl blochează cu premeditare. El prezenta această nouă stare spirituală ca fiind singura cale spre progres, spre viață, spre nemurire. Dumnezeu spunea că ea înseamnă moarte, iar Lucifer spunea că înseamnă viață veșnică.

Când s-a dovedit că despărțirea de izvorul vieții înseamnă moarte, Satana a spus că ea este provocată de intervenția arbitrară a lui Dumnezeu, care nu vrea să devenim "asemenea Lui." Dacă El nu s-ar amesteca, omorându-ne, oamenii ar putea trăi în această "nouă stare" la infinit. Și nu numai că ar trăi veșnic, dar ar și deveni ca Dumnezeu. "Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul" (Geneza 3,4-5).

Implicațiile sunt clare: a) despărțirea de Dumnezeu nu produce moarte (hotărât!); b) trecerea în noua stare vă deschide ochii, pe care starea prezentă vi-i ține închiși, într-o adormire a conștiinței care naște monștri; c) departe de a produce moarte, noua stare vă duce într-o existență superioară, egală cu Dumnezeu, singura poziție care poate produce satisfacție și realizare deplină; d) numai din poziția lui Dumnezeu se poate cunoaște binele și răul, un privilegiu sublim pe care El îl păstrează doar pentru Sine.

Eva nu știa că ce i se spune atunci nu este decât prima parte a poveștii. După ce moartea s-a abătut ca un trăsnet asupra lor, șarpele cel bătrân a venit cu partea a doua a poveștii: "Este adevărat că nu ați fi murit, dar Dumnezeu vă pedepsește cu moartea deoarece nu L-ați ascultat. El nu dorește să împartă cu voi lucrurile bune pe care a pus mâna. Singura voastră șansă va fi să vă aliați cu mine, spre a răsturna guvernarea aceasta severă și tirană."

Cu alte cuvinte, despărțirea de Dumnezeu (păcatul) nu omoară pe nimeni. Oamenii pot trăi foarte bine și fără Dumnezeu, iar istoria arată că ne descurcăm destul de bine și fără El. Singura dificultate este că Dumnezeu nu ne lasă în pace, să putem demonstra că oamenii pot trăi în moralitate și ordine, respect și armonie, fără El locuind în ei.

Aceasta este cămila pe care a înghițit-o creștinismul modern, după ce a strecurat Scripturile cu rigoare academică și a eliminat toți țânțarii. Am inventat nevoia de intervenție a lui Dumnezeu spre a pune capăt păcatului, care altfel ar dăinui la infinit, dovedindu-se, așa cum propunea Satana, nemuritor. Se crede astăzi în creștinism, în toate segmentele lui, că doar omorârea premeditată a oamenilor răi va putea pune capăt păcatului pe această planetă. Astfel, scopul lui Satana de a prezenta greșit natura păcatului a fost atins.

Această prezentare greșită a naturii păcatului a pătruns așa de mult în conștiința lumii creștine din cauza lepădării evangheliei împărăției. Vestea bună a împărăției spunea că Hristos, în trupul Lui, a pus capăt acestei despărțiri dintre om și Dumnezeu. Scopul original al lui Dumnezeu a fost atins din nou. Omul este unit cu Dumnezeu, iar păcatul (despărțirea de Dumnezeu) a fost distrus. Fiind distrus păcatul, moartea este distrusă. Dacă despărțirea a fost rezolvată, nu mai este loc pentru păcat și moarte. Vestea bună a împărăției, încredințată ucenicilor lui Isus, era că în trupul Lui de carne, El a îndepărtat vrăjmășia, unind din nou cele de sus cu cele de jos, adică natura divină cu cea omenească.

"Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1, 19-20).

"Dumnezeu... ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării, adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări" (2Corinteni 5, 18-19).

Acest verset spune că păcatul este anulat atunci când lumea este împăcată cu Dumnezeu. Hristos luase omenirea asupra Lui, iar Dumnezeu era în Hristos. Astfel s-a făcut pace. Pentru prima oară de la păcatul omenirii prin Adam, natura umană și cea divină erau unite în Hristos. În aceste condiții, păcatul nu mai există, căci despărțirea nu mai există. Atâta timp cât despărțirea există, păcatul va exista.

Omenirea nu a reușit să vadă natura ucigașă a acestei despărțiri. Ceea ce Dumnezeu numește "căile voastre" au fost eforturile oamenilor de a se împăca cu

Dumnezeu fără cruce, adică fără ca cele două naturi să fie unite. Căile noastre aveau și ele nevoie de o soluție finală la problema păcatului, iar singura cale rațională părea nimicirea tuturor acelor care se alipesc de păcat. Cum se realizează așa ceva? Prin intervenția puterii arbitrare a lui Dumnezeu, căci, așa cum ne-a spus cineva în Eden, păcatul nu poate omorî pe nimeni.

"Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții, iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, și, în acest fel, nu mai are legătură cu viața. El este străin de viața lui Dumnezeu" (DA 763).

"Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferințe și moarte ca pornind de la Dumnezeu - ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului" (DA 460).

"Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul; Dumnezeu este restauratorul" (Divina Vindecare 75).

"Dumnezeu are o socoteală cu națiunile. Nici o vrabie nu cade la pământ fără știrea Sa. Acei ce fac rău semenilor lor, spunând: "Cum poate ști Dumnezeu?" vor sta într-o zi față în față cu răzbunarea cea atât de mult amânată. În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenței și neascultării care arată că acea cupă a nelegiurii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiurilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea" (RH, 17 septembrie 1901).

Reușim noi să scăpăm de teologia lui Satana, care spune că moartea este opera unui Dumnezeu deranjat că i se fură prerogativele? Ce ne face să nu înțelegem adevărul, că moartea este "lucrarea unei puteri potrivnice," că ea este plata păcatului și nu plata lui Dumnezeu?

Ca și pervertirea caracterului lui Dumnezeu, pervertirea naturii păcatului produce milioane de necredincioși, nu numai în lume, ci chiar în sânul bisericii. Concepția că păcatul nu omoară este prezentată, într-o formă sau alta, ca fiind învățătura Scripturii. De aici credința că oamenii păcătoși vor trebui omorâți la sfârșit de Dumnezeu. Altfel, ei vor trăi în mizerie la infinit.

Motivul pentru care lumea se află încă învăluită în întunericul necunoașterii lui Dumnezeu, la mult timp după demonstrația de la Golgota, este acela că noi continuăm să susținem rebeliunea lui Satana, prin afirmația că moartea este, în final, o acțiune a "puterii arbitrare a lui Dumnezeu" de a pedepsi rebeliunea.

Campionii moderni ai acestei poziții spun: "O, nu, noi nu credem că Dumnezeu îi va nimici la sfârșit pe păcătoși pentru a pedepsi rebeliunea, ci pentru

că ei au trecut dincolo de hotarul îndurării, iar Dumnezeu dorește să-i scutească de mizeria de a trăi la infinit în dureri." Cu alte cuvinte, dacă scopul este bun, legea poate fi călcată. Acești oameni nu înțeleg că aducând amendamente la legea lui Dumnezeu nu fac altceva decât să întărească minciunile lui Satana. Ei spun prin aceasta că legea are "scame" și că ea trebuie adaptată unor situații de criză. Legea spune "să nu ucizi," dar dacă "dreptatea și mila" cer acest lucru, spre binele "celor buni," ea poate fi ocolită. Doctrina amendamentelor acceptabile a transformat pe nesimțite iudaismul în păgânism, și a reușit să țină lumea în beznă până în ziua de astăzi.

O analiză simplă a evenimentelor și motivațiilor acestora de la sfârșitul celor o mie de ani ne va ajuta poate să vedem mai clar natura "focului din cer" de la Dumnezeu. Știm că în timp ce sfinții vor judeca lumea timp de o mie de ani, Satana este legat pe pământ, spre a nu mai amăgi popoarele. Este legat de împrejurări, căci dragii lui slujitori dorm în țărâna pământului. Știm că "dragii lui slujitori" nu sunt altceva decât copiii Tatălui nostru ceresc, înșelați să nu se încreadă în împăcarea realizată prin Hristos. Hotărârea lor de a rămâne de partea revoltei a fost sigilată de moarte, dincolo de care nu mai este schimbare sau umbră de mutare. Soarta lor a fost hotărâtă definitiv. Nimeni nu mai are dreptul de a le schimba decizia.

Atunci de ce mai sunt înviați la sfârșitul mileniului? Ca să fie scutiți, printr-o distrugere năprasnică, de mizeria în care ar fi condamnați să trăiască alte mii de ani? Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi cheamă la viață, indiferent pentru ce motiv, ca apoi să se trezească în situația neplăcută că ei nu mai pot să moară, chinându-se în mizeria păcatului lor la infinit. Iar El, plin de îndurare, experimentează pe ei marea eutanasiu, scutindu-i de o viață inutilă și chinuitoare. Fără fard, aceasta este concepția multora despre ultimele evenimente ale acestui pământ.

Dacă înțelegem corect scopul pentru care sunt înviați păcătoșii la sfârșitul celor o mie de ani, vom reuși să vedem într-o altă lumină felul în care vor pieri ei pentru totdeauna.

Fiind o împărăție morală și fără sfârșit, guvernarea divină nu își poate permite riscul enorm ca vreunul dintre cetățenii ei să piară veșnic fără să constate și să recunoască efortul disperat al lui Dumnezeu de a-i salva. O singură confuzie asupra corectitudinii procedurii lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii s-ar întinde ca o umbră de-a lungul întregii veșnicii, cu consecințe nebănuite pentru pacea și liniștea împărăției. Din această cauză Dumnezeu trebuie să se asigure că, înainte să dispară în neființă, fiecare făptură va reuși să înțeleagă fără umbră de îndoială tot efortul desfășurat de Dumnezeu pentru salvarea ei și să recunoască, în fața întregului univers, că Dumnezeu a procedat corect.

Ceea ce noi numim astăzi moarte este descris în Scriptură ca fiind un somn. Prin urmare, cu excepția lui Hristos, nimeni nu a gustat deocamdată moartea adevărată, adică moartea a doua. Populația actuală a planetei va fi decimată de cataclismele înfricoșătoare care preced a doua venire a lui Hristos. Ei trec la

odihnă, una de o mie de ani, după ce au refuzat cu hotărâre ultimele raze ale luminii harului, ultima solie despre caracterul dragostei lui Dumnezeu. Ei fuseseră făcuți să creadă că dezastrele care s-au abătut asupra pământului vin din partea lui Dumnezeu, nemulțumit de acea minoritate urâcioasă, care nu dorea să-l recunoască pe "Hristos," serbând duminica. Din zel pentru Dumnezeu, ei condamnaseră la moarte pe fanaticii care tulburau liniștea spirituală a națiunilor. Miliarde vor muri crezând că L-au slujit pe Dumnezeul adevărat. Alții, de-a lungul întregii istorii, au coborât în mormânt confuzi, mânioși, disperați, întrebându-se de ce au fost chinuți și zdrobiți de un Dumnezeu iubitor și drept.

Dumnezeu nu își poate permite riscul ca memoria colectivă a copiilor Săi să fie afectată de nici măcar o nedumerire de acest gen. Veșnicia nu trebuie să conțină nici o umbră sau confuzie cu privire la acuzațiile aduse de Satana în marea controversă. Pentru Dumnezeu, viața inteligentă este prețioasă, căci este parte din ființa Sa. Prin urmare, El simte responsabilitatea sacră de a explica copiilor Săi, înainte ca ei să culeagă ceea ce au semănat, că pe tot parcursul acestei tragedii înfricoșătoare, El a făcut tot ce se putea spre a-i atrage la Sine, dar ei au ales să creadă mai mult minciuna rebelului. Dumnezeu le va arăta, înainte de a-i lăsa să fugă pentru totdeauna departe de El, că singurul motiv pentru care unii oameni au primit viața veșnică este acela că au avut încredere în El.

Acesta este momentul demonstrației finale asupra caracterului lui Dumnezeu, asupra naturii păcatului și a punctelor în dispută din marea controversă. Întreaga oștire în rebeliune va putea constata că la originea suferinței, agoniei și morții nu se află Dumnezeu, ci elementul fascinant care, crezuseră ei odată, va aduce libertatea și egalitatea cu Dumnezeu. Ei vor vedea deslușit că ceea ce numiseră "sclavie" și "invazia drepturilor lor" era în realitate puterea universului la dispoziția lor. Vor înțelege că Persoana delicată pe care o numiseră severă, aspră și arbitrară, era Servul Servilor pe spatele căruia au stat ei mii de ani, acuzându-L de cruzime.

Istoria păcatului nu se poate încheia până când universul spectator nu va avea posibilitatea să asiste la acel moment dramatic în care "orice limbă" să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

"Fiecare element de adevăr și eroare din lunga controversă a fost acum clarificat. Rezultatele rebeliunii, roadele lepădării legilor divine, au fost descoperite în fața tuturor fapturilor inteligente. Consecințele guvernării lui Satana în contrast cu guvernarea lui Dumnezeu au fost prezentate întregului univers. Satana este condamnat chiar de faptele lui. Înțelepciunea, dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu sunt justificate pe deplin. Se constată că toate acțiunile Sale în marea controversă s-au desfășurat spre binele veșnic al copiilor Săi și al tuturor lumilor pe care le-a creat. "Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne, și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta" (Psalmul 145.10). Istoria păcatului va rămâne, de-a lungul întregii veșnicii, ca un martor că fericirea tuturor ființelor create depinde de existența legii lui Dumnezeu. Cu toate detaliile marii controversă în față, întregul

univers, loial și rebel, declară cu o singură voce: Drepte și adevărate sunt căile Tale, Doamne!" (GC 670).

Păcătoșii nu sunt înviați, la sfârșitul mileniului, ca să satisfacă setea de răzbunare a unui Dumnezeu "drept." Faptul că ei au decis să rămână de partea rebeliunii nu transformă sentimentele lui Dumnezeu față de ei. Cu durere și amărăciune El vede că este obligat să-i lase să ajungă până la capăt pe drumul revoltei. Ei nu sunt chemați la viață ca să li se arate ce au pierdut și să mai sufere puțin pentru că s-au lăsat păcăliți. Și nici pentru a ne demonstra nouă cum este Dumnezeu foc mistuitor pentru păcat.

Episodul acesta "ciudat" ne ajută pe noi să înțelegem că păcatul nu este o marfă căreia, dacă i se dă foc odată cu ambalajul, dispare pentru totdeauna. Păcatul este un fenomen care s-a întins de la minte la minte, declanșat de acuzații contra caracterului și guvernării lui Dumnezeu. El nu va putea fi stopat eficient decât atunci când acuzațiile vor fi demontate și prezentate piesă cu piesă ca fiind nejustificate. Din această cauză "toate detaliile marii controversă" vor fi puse în fața universului, care va fi martor că cei ce vor muri nu au fost distruși de mânia lui Dumnezeu, ci de faptul că ei s-au despărțit iremediabil de izvorul vieții. Abia atunci va fi sigur ca ei să fie lăsați să se despartă de acest izvor.

Astfel vor fi spulberate pentru totdeauna acuzațiile mincinoase contra caracterului lui Dumnezeu. Acolo se va face dovada de necontestat că "taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care se revarsă de pe Calvar, trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, care ne-au umplut de teamă și uimire, apar frumoase și atrăgătoare. Vedem că îndurarea, mila și dragostea părintească se unesc cu sfințenia, dreptatea și puterea. Privind mărirea tronului Său, înalt și maiestuos, vedem manifestarea delicată a caracterului Său și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea aceluia nume scump, "Tatăl nostru" (GC 652).
